

Tre smukke Viser.

Den Første:

Jeg er født ved gamle Englands Kyst
Hvor de stolte Sibe gaar
Og den raffe Sømand var min Lyf
Fra jeg blot var sytten Aar,
Men den første Gang, han gif ombord
Kysset ham mig om og hulb,
Og han sagde venlig disse Ord:
„Du er alt mit Hjertes Gulb.
O, Susanna, græd ikke for diu Ven,
Men bliv mig altid tro igjen
Til jeg atter kommer hjem“.

Paa den lange Reise drog han bort,
Jeg sad ensom, o min Stat!
Og naar Veiret det var rigtigt haardt
Laa jeg vaagen mangen Nat.
Men naar Taarer bitter flød paa Kind
Kom min Sømand hjem i Havn,
O da fang han og var glad i Sind,
Naar han tog mig i sin Favn.
O, Susanna, græd ikke for din Ven
Jeg mig ghyget har paa Bølgen blaa
Og her har du mig igjen.

Og saa talte vi saa mangt et Ord,
Vi forglemte Storm og Bæst.
Men er Dag han sa' min Mø jeg tror
Vi behøver snart en Brest.

Jeg for ta' en Tur paa to Aars Tid,
Men er Lykken med din Ven
Kommer jeg med Rigdom atter hid,
Dg vi gaa til Præsten hen.
O, Susanna, græd dog ei for mig.
Jeg gaar til Kalifornien
Dg graver Guld til dig.

I et lidet Hus ved Kysten bor
Vi som kjærligt Vætepar.
Han kom hjem igjen, han holdt sit Ord.
Fire raske Børn vi har,
Han gaar ikke mer paa Langtur, nei!
Men naar Stormen raser vild,
Han til Varmen hjertelegt trykter mig
Dg saa siger han saa mild:
"O, Susanna, mit alt, min Fryd og Lyst,
Der findes ei Mand saa glad som jeg
Paa hele Englands Kyst!"

Den Anden:

Den bedragne Pige.

Jeg har Diamanter og Perler
Dg alt hvad et Menneſte begjær,
Dg dertil de vakreste Dine,
Skjøn Hulda! hvad vil du nu mer?

Jeg var en beskedelig Pige,
Jeg gik i mit attende Aar;
Jeg blev af en Gøsſe bedragen,
Der kun tog mit Hjerte og Haand.

De Gøsſar de vil jeg nu ligne
Som vildende Dyr udi Skov,
De flir mellem Bjerge og Dale
Dg søge af Skjebnen sit Brød.

De Gøsſar de ere saa falske
Som saa vil bedrage en Ven,
Som saa vil bedrage en Pige
Der staar i sin blomstrende Eng.

Jeg vil nu slutte min Viſe,
Min Viſe jeg slutter i Hast,
Mit Hjerte er håardt ligſom Stenen
Der ligger ved Sinai Bjerg.

Den Tredie:

Til Pintſe, naar Skoven bli'er rigtig grøn

Til Pintſe, naar Skoven bli'er rigtig grøn,
Saa ſkal vi derud hver en Bondesøn,
For ſaadan er Moden hertilands,
.: At ſvinge de Piger i lſtig Dands. .: Tralalala.

Der ſaa jeg en Pige ſidſte Aar;
Dg gid hun var der igjen i Aar
For Alle og Hver hun var ej tilſals,
.: Jeg ſik hende dog til en Wienervals. .:

I Anſigtet var hun ſaa ſnuſ og trind,
Dg rød og dejlig var hendes Kind,

Dg aldrig kjønnere Krop jeg saa,
:: En tærnet Kjøle hun havde paa. ::

Den Binfse kommer saa sent i Aar,
Den vifsnok galt i Almanacken staar;
Saalenge det varer med Storm og Slud,
:: Mon Skoven dog aldrig vil springe ud? ::

Hver Morgen naar jeg til mit Arbejd gaar,
Jeg ser hvorledes at Skoven staar,
Hver eneste Aften naar jeg kommer hjem,
:: Saa tager jeg Almanacken frem, ::

Dg kommer saa en Gang den gode Tid,
Saa maa jeg plynke mig ret med Flid.
Dg træffer jeg saa paa min egen Tøs,
:: Ja saa skal Balsen gaa rigtig løs. :: Tralalala.

